

BRAVELANDS

EROII SAVANEI

ERIN HUNTER

BRAVELANDS

EROII SAVANEI

CODUL ONOAREI

Volumul II

Traducere din limba engleză de
Gabriel Tudor

Redactare: Constantin Furtună
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Sârbu
Design copertă: Oana Bădică

BRAVELANDS: CODE OF HONOR

Erin Hunter

Copyright © 2018 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Endpaper map art © 2018 by Virginia Allyn
Interior art © 2018 by Owen Richardson

BRAVELANDS. EROII SAVANEI CODUL ONOAREI

Erin Hunter

Copyright © 2020 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTER, ERIN

Bravelands : eroii savanei / Erin Hunter. - București : Galaxia Copiilor,
2020 -
vol.

ISBN 978-606-796-076-1

Vol. 2 : Codul onoarei. / trad. din lb. engleză de Gabriel Tudor. - 2020. -
ISBN 978-606-796-094-5

I. Tudor, Gabriel (trad.)

821.III

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all
allcafe.ro

*Mulțumiri speciale lui Gillian Philip
și Clarisei Hutton*

BRAVELANDS

Insula babuinilor

Locul de apărat

Teritoriul Haitei Titanice

viziua hienelor

Copacul Fulgerat

Câmpia Stramosilor

Vale

Munte

PROLOG

O geană de lumină aurie mărginea orizontul spre răsărit, aducând în savană primele raze și dezvăluind coroanele plate ale acaciilor, răspândite ici și colo printre ierburile înalte. O *altă zi frumoasă*, își spuse Trăncănit, pasărea ciugulitoare de larve¹, *un alt mic dejun delicios*. După care se întinse, se ciuguli sub o aripă, apoi își înfipse ciocul într-o căpușă grasă de pe pielea rinocerului pe care îl călărea.

Rinocerului nu-i mai tăcea gura. El se certase cu ceilalți membri ai turmei sale încă dinainte de revărsatul zorilor. Trăncănit nu a putut pricepe nicio boabă din limba lor ciudată, bolovănoasă, dar discuția i se păru agitată, stăruitoare și chiar agresivă.

Trăncănit își ridică întrebător capul și clipi.

¹ Denumită științific *Buphagus erythrorhynchus*, această specie de păsări face parte din familia graurilor și trăiește în savanele africane, hrănindu-se cu insectele parazite de pe corpul mamiferelor mari. (N. tr.)

— Ciripitor?

— Așteaptă puțin, se auzi o voce înăbușită.

Din Ciripitor nu se vedea decât coada; restul corpului era adânc vârat în urechea fluturândă a hipopotamului. Pasărea începu să dea din coadă și ieși afară, hăpăind cu lăcomie gângania pe care o vânașe.

— Ei, ce e?

— Mă întrebam pe unde umbli, replică Trăncănitor. Mai e ceva gustos în urechea aia? Despre ce crezi că vorbesc rinocerii ăștia?

— Habar n-am. Doar știi că nu vorbesc limba ierbii mai mult decât o faci tu, îi răspunse Ciripitor, coborând pe ceafa lată a rinocerului. Cred că am prins ultima căpușă, dar bănuiesc că mai poți găsi ceva de mâncare în urechea cealaltă.

Trăncănitor sări pe lângă el, suindu-se pe capul rinocerului.

— Aș vrea să înceteze odată să mai bâțâie din coarne și să-și mai clatine capetele, se plânse el. Nu-i ceva foarte plăcut. Și nici nu mi-e ușor să le smulg căpușele din piele.

— Într-adevăr, e enervant, dar știi ce zice bătrânul Flecar, îi spuse Ciripitor, lovind cu ciocul sub un ciot de piele tare. *Nu-ți face griji pentru azi, fiindcă insecte vor mai fi și mâine.*

— Hm, aș fi vrut ca Flecar să stea nițel de vorbă cu rinocerii ăștia, oftă Trăncănitor. Par foarte îngrijorați de ceva. Ar putea învăța niscaiva lucruri de la noi, ciugulitorii.

— Cu siguranță!

Ciripitor își înălță deodată capul spre cer, pe când ecoul țipătului ascuțit al unui cocor cu coroană cenușie se lăsa asupra lor.

Pasărea plana maiestuos, susținută de uriașele aripi colorate în alb cu negru și țipând pătrunzător în limba cerului:

— Adunarea Marelui Stol! Veniți la Adunarea Marelui Stol!

Își înclină apoi capul în jos, fixându-i cu privirea pe cei doi prieteni.

— Adunarea Marelui Stol!

Pe când ciugulitorii îl priveau uimiți, cocorul dădu roată pe cer și se îndepărtă, dând din aripi, spre răsărit. Îl puteau auzi, tot mai departe, strigând aceleași cuvinte, iar și iar, către alte păsări de pe pământ și din copaci.

— Adunarea Marelui Stol! ciripi Trăncănitor încântat.

Ciripitor clipi din ochii săi rotunzi și gălbui.

— N-am mai fost niciodată la Adunarea Marelui Stol. E incitant!

— Nici eu, grăi Trăncănitor. Am auzit povești despre Adunarea Marelui Stol încă de când am ieșit din ou, dar n-am participat niciodată la vreuna.

— Atunci hai să mergem!

Ciripitor țintui cu ciocul său roșu o ultimă insectă și își luă zborul.

Trăncănitor se înălță după el, fluturând din aripi. Soarele se ridicase deja de acum deasupra orizontului, un semicerc de aur orbitor, iar cerul, plin de păsări, era de un albastru clar și răcoros. Ciorile zburau, venind de la festinurile lor cu leșuri, egretele se ridicau într-o mare de aripi albe, iar un stol de grauri albaștri erupse brusc dintr-un copac plin de spini. O pereche de prigorii cu pene galben-verzui strălucitoare trecu în viteză pe lângă Trăncănitor, aproape atingându-i aripa.

— Hei, fiți atente pe unde zburăți! le dojeni ciugulitorul, dar era prea fericit ca să aibă cu adevărat chef de harță.

Cerul se întuneca de păsări și tot mai multe se înălțau pe fundalul soarelui strălucitor.

— Mă întreb de ce o fi fost convocată o Adunare a Marelui Stol, exclamă Ciripitor.

O umbră se lăsă deasupra lor din înalțuri. Un vultur cu spinarea albă se rotea pe acolo; păsările adunate se ridicară, ferindu-se din calea lui, iar țipetele lor se transformară deodată într-un ciripit abia auzit, de parcă s-ar fi așteptat ca uriașa pasăre de pradă să le spună ceva. Un întreg stol de vulturi zbură în urma uriașei păsări, planând pe aripile negre, larg întinse.

— Asta nu este Călătoare pe Adiere? șopti Trăncănitor. Vulturoaica bătrână care vorbește cu Marea Mamă?

— Cred că da, răspuse Ciripitor, fluturând din aripi și privind cu admirație vulturul.

Tăcerea stranie fu destrămată de țipatul aspru, înfricoșător, al lui Călătoare pe Adiere.

— Aduc vești groaznice, păsări din Ținuturile Neînfricăților. Marea Mamă a murit.

Țipete și ciripituri de groază se înălțară de pretutindeni spre cer. Ciorile croncăniră lugubru, a groază, iar țipetele de jale ale cocorilor se împletiră cu valul de ciripituri neîncrezătoare iscat de grauri.

— Nu! strigă Ciripitor de lângă Trăncănitor. Asta este o veste groaznică!

Trăncănitor era împietrit.

— Nu-i de mirare că rinocerii erau supărați. Ei trebuie să fi știut deja!

— Urmați-mă!

Porunca lui Călătoare pe Adiere reduse încă o dată la tăcere haosul de voci.

Nicio pasăre nu se opuse: stolurile se năpustiră fluturând din aripi spre cer, aliniindu-se într-o formație compactă în

spatele vulturului. Hoarda uriașă de înaripate se înalță, plutind, deasupra savanei, în vreme ce razele soarelui se răsfângeau în mii și mii de aripi. Mulțimea de culori îl ametea pe Trăncănitor.

Aș fi vrut ca Adunarea Marelui Stol să fi fost convocată pentru un motiv mai fericit, își spuse el.

Deja își putea da seama unde îi conducea Călătoare pe Adiere; în fața lor și dedesubt, un imens loc de adăpare strălucea în lumina zorilor. Nu era însă locul liniștit și vesel care ar fi trebuit să fie. Turme de erbivore, înghesuite pe malul apei, mugeau și răgeau îndurerate. Când păsările se lăsară mai jos, Trăncănitor zări o pată mare pe apă; ceva imens zăcea acolo, pe jumătate scufundat în baltă.

Marea Mamă.

Trăncănitor nu o mai văzuse niciodată pe bătrâna și înțeleaptă femelă de elefant; acum, ar fi vrut să nu o mai fi văzut deloc, decât să o vadă astfel. Ea zăcea fără viață, cu trupul numai răni pline de sânge înnegrit. Alți elefanți o înconjurau, împingându-se disperati în trupul ei; picioarele lor enorme băteau apa însângerată, în timp ce se străduiau să ducă trupul neînsuflețit la mal.

Unul dintre elefanți stătea însă deoparte, privind-o neclintit pe Marea Mamă. Era tot o femelă și părea tânără, se gândea Trăncănitor, căci era mai mică decât restul elefanților, iar picioarele îi tremurau din cauza șocului. Când se mai apropie puțin, pasărea îi observă ochii uriași și negri. Privirea ei era plină de tristețe, dar ciudat de înțeleaptă pentru un elefant atât de tânăr.

Femela cea tânără stătea acolo, cu picioarele parcă înrădăcinate în mâl, în timp ce în jurul ei erbivorele mugeau și trâmbițau, tropoteau și se ridicau pe picioarele din spate.

Zebrele și antilopele veneau în fugă spre mal, căscau gura la leșul Marii Mame, după care o luau la goană iar, într-o masă de trupuri panicată, care făcea pământul să se cutremure. Țipetele animalelor mai mici se înălțau, ascuțite, pentru a se opri brusc când erau călcate sub copite de sălbăticiunile mari.

Doar femela tânără de elefant rămânea neclintită. Părea transfigurată de oroare la vederea trupului lipsit de viață.

Toate păsările se lăsară spre pământ, gășind în copaci, pe stânci sau pe pantele înverzite locuri din care să asiste la ceea ce avea să se întâmple. Malurile bălții deveniră o mare de aripi, dar nu se mai auzea niciun țipăt, ci doar domnea o tăcere tristă, înfricoșătoare. Călătoare pe Adiere și vulturii ei se adunară cu aripile ridicate în jurul trupului Marii Mame, ca și cum ar fi vrut să o protejeze.

— Acesta, spuse cu voce aspră Călătoare pe Adiere în tăcerea care se lăsase, acesta este doar începutul necazurilor care se vor abate asupra Ținuturilor Neînfricaților!

Apoi deschise ciocul pentru a mai spune ceva, dar bubuitul asurzitor al unui tunet despică înălțimile. Zgomotul puse stăpânire pe locul de adăpare, rostogolindu-se și stârnind ecouri. Toate animalele înghețară de spaimă; Trăncănitor își ascunse capul sub aripi, terifiat.

Cerul nu mai era senin și albastru; pe el se așternuse un strat întunecat de nori, ca o pânză de doliu. Ploaia începu să cadă cu furie, lovind cu picăturile ei mari animalele Ținuturilor Neînfricaților adunate acolo. Penele lui Trăncănitor se udară pe dată, îmbibându-se de apă.

El îl privi pe Ciripitor, pe când picăturile ploii li se scurgeau de pe ciocuri, de pe cozi și de pe aripi. Prietenul lui părea la fel de speriat ca și el.

— Marele Spirit e furios, suspină Ciripitor, fiindcă a murit Marea Mamă!

Trăncănitor încercă să se scuture de apa de pe pene, dar se dădu bătut și gemu jalnic, acceptând potopul abătut asupra lui.

— Poate Flecar a greșit, șopti el. Poate nici n-o să mai existe un mâine...

CAPITOLUL 1

Ploaia asta era cea mai năprasnică din câte văzuse vreodată. Ghimpe se îndepărtă cu greu de locul de adăpare, împotmolindu-se cu labele în noroiul dens și cu blana șiroind de apă. Abia de mai putea zări ceva din cauza apei care i se scurgea pe frunte, pătrunzându-i în ochi și făcându-l să se șteargă, iar și iar, cu gesturi disperate. Până și nările îi erau pline de apă.

Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Marea Mamă a murit. Asta se întâmplase. Dar nu conta de câte ori își repeta aceste cuvinte – ele încă i se păreau ireale. Cum? De ce?

Nu mai conta; Marea Mamă, Marele Părinte al Ținuturilor Neînfricaților, era moartă și nu-l mai putea ajuta acum pe Ghimpe.

El venise la locul de adăpare să-i ceară sfatul, sprijinul, să profite de înțelepciunea ei – asta și pentru că nicio altă viețuitoare nu l-ar fi putut ajuta. Marea Mamă ar fi știut cum trebuia să se poarte cu Spin Frunză-Măreață – de asta

era sigur. Enormitatea fărădelegilor lui Spin era mult peste orice putea concepe o viețuitoare de rând. Diabolicul babuin o ucisese pe Scoarță Frunză-Măreață, zdrobindu-i craniul cu o piatră. El îl otrăvisese pe urmașul lui Scoarță, Râmă, cu venin de scorpion – croindu-și astfel drum pentru a deveni el însuși conducătorul Cetei Pădurii Luminoase.

Dar când Ghimpe îl înfruntase, plin de furie, pe drept cuvânt, Spin se mulțumise să râdă în hohote. Rânjetul lui încă îl bântuia pe Ghimpe, împreună cu certitudinea că ticălosul nu va răspunde pentru faptele lui. *Vezi până unde pot să merg ca să protejez Ceata Pădurii Luminoase? Vezi până unde pot să merg...?*

Ghimpe realizase exact ce voia să spună Spin cu aceste cuvinte: anume că n-ar fi avut nicio ezitare să-l ucidă dacă ar fi încercat să-i dea în vileag faptele față de ceată. Ghimpe a avut o șansă de a-l opri pe Spin – era un singur loc unde putea să meargă spre a cere ajutor.

Dar acum Marea Mamă era moartă. Și Ghimpe era absolut singur.

Amurgul era groaznic de trist, mânjind cu nuanțe cenușii lumina zilei; nu exista apus, nici raze aurii să se strecoare printre crengile Copacilor Înalți. Ghimpe se târa pe pământul mustind de apă din Luminișul Consiliului, cu noroiul lipit de trup de parcă ar fi fost o a doua piele. Toată Ceata Pădurii Luminoase era adunată înaintea Pietrei Coroanei; în fața lor stăteau membrii Consiliului și însoțitorii lor, care flancau stânca largă și pală. Fiecare babuin, de la pui la consilierii bătrâni, părea murat de ploaie și abătut – cu excepția lui Spin Frunză-Măreață. El nu putea opri ploaia și fără îndoială nu era mulțumit că avea blana leoarcă, dar cel puțin se putea cocoța pe Piatra Coroanei.

— Ce crezi că se va întâmpla, Ghimpe? șopti Nămol Frunză-Joasă.

Ghimpe ridică din umeri. Cel mai bun prieten al lui fusese întotdeauna mărunț, dar acum, cu blana înmuiată de apă, părea mai sfrijit ca niciodată.

— Nu știu, Nămol, murmură el. Nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

— Fiți bineveniți cu toții!

Glasul ferm al lui Spin atrase deodată atenția tuturor. În timp ce șoptele speriate se stingeau, el își privea cu un aer solemn ceata.

— Așa cum știți, de obicei mă întâlnesc aici doar cu consilierii mei. Dar evenimentele la care Ținuturile Neînfricaților au fost martore azi sunt fără precedent. Niciodată – în toată istoria acestor pământuri – un Mare Părinte n-a fost asasinat.

Spin își ridică ochii spre cer și apoi îi închise, de parcă ar fi căutat sprijin de la Marele Spirit însuși.

— Trebuie să discutăm împreună ce înseamnă asta pentru noi – pentru toți membrii Cetei Pădurii Luminoase.

Fiecare babuin se aplecă înainte, dornic să asculte sfatul înțelept al lui Spin. În ochii tuturor se citea teama, dar și respectul și încrederea. Ghimpe simțea fiori de gheață pe șira spinării. *Cu doar o zi în urmă, și eu l-aș fi privit la fel.*

— Mango! strigă Spin, îndreptând degetul său lung spre un babuin. Ai fost să afli vești. Spune-ne ce ai aflat.

Mango Frunză-Înaltă înaintă pleoscăind cu labele prin noroi și își dresе glasul.

— Dragul meu Frunză-Măreață, nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat. Dar multe animale zic că crocodilii ar fi ucis-o pe Marea Mamă. Semnele colților acestor brute se văd pe trupul ei.

— Asta este groaznic! țipă Mușchi Frunză-Mijlocie.

— Sălbaticii! exclamă Petală Frunză-Tămăduitoare, cu vocea gătuită de emoție.

Spin își întinse labelle într-un gest de mirare:

— La ce să ne așteptăm de la niște creaturi care nici măcar nu-l urmează pe Marele Părinte?

— Crocodilii nu urmează nici măcar *Codul!* țipă furioasă Așchie Frunză-Mijlocie. *Ucide doar ca să supraviețuiești* – noi învățăm asta încă din pânțelele mamelor noastre!

Cărăbuș Frunză-Înaltă ieși din rândurile consilierilor. Era bătrân și noduros și răspânda un damf de fructe fermentate, dar toți babuinii tăcură plini de respect atunci când începu să vorbească.

— Am auzit, rosti el cu glasul său plângăcios, că mulți au murit în învălmășeala stârnită la locul de adăpare. O asemenea panică era, poate, de așteptat, dar cu siguranță ea se va răspândi, în loc să se restrângă.

Spin înclină din cap, gânditor.

— Făpturile din Ținuturile Neînfricaților sunt lipsite de călăuzire, murmură el.

— Și nimeni nu știe cine este noul Mare Părinte, sublinie Mango. Marea Mamă nu a avut timp să transmită Marele Spirit succesorului ei, iar așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Ce ne vom face?

Mușchi interveni cu o voce stinsă, îngrozită:

— Poate că și Marele Spirit a murit odată cu ea.

Vorbele lui stârniră rumoare. Unii babuini începură să urle oripilați, alții izbeau pământul mocirlos, în vreme ce puii se jeleau amarnic.

— Liniște, liniște! zbieră Spin, bătând cu laba în Piatra Coroanei și ridicându-se pe labelle din spate. Oștenii mei!

Celelalte animale s-ar putea panica, precum niște furnici cărora li se răscolește mușuroiul, dar noi suntem *babuini!* Ne vom păstra calmul și demnitatea!

Tumultul se stinse treptat. Mamele își strânseseră puii la piept, iar Mușchi lăsă, rușinat, privirea în jos:

— Iartă-mă, Spin.

Spin se răsuci spre babuinul aflat cel mai aproape de el: mama lui Nămol.

— Ce spune draga noastră Frunză-Înstelată? Ce îi spun ei oare Pietrele Lunii?

Chipul lui Frunză-Înstelată, străbătut de dungi albe, era delicat și liniștit. Chiar și Ghimpe se simți mai calm când ea își așeză înaintea, metodic, Pietrele Lunii. Fiecare piatră avea o culoare diferită: unele erau de un portocaliu, albastru sau verde strălucitor; altele erau translucide și scânteiau chiar și în lumina slabă; altele erau netede și opace. Una era o rocă spartă, în interiorul căreia se zăreau cristale sclipitoare. Frunză-Înstelată luă pietrele, una câte una, examinându-le cu fața marcată de concentrare.

În cele din urmă ridică privirea fără nicio expresie pe chip – dar ea nu avea niciodată nicio expresie pe chip atunci când citea mesajul transmis de Pietrele Lunii. Ghimpe îi aruncă o privire neliniștită lui Nămol, care dădu însă din cap încrezător.

— Spin are dreptate când face apel la calm, spuse Frunză-Înstelată. Marele Spirit va găsi noul Mare Părinte – de acest lucru Pietrele sunt sigure.

— Ei, asta este o veste grozavă! rânji Mango.

— Dar dacă Marele Părinte va fi un animal care ne este ostil? întrebă neliniștit Mugure Frunză-Mijlocie. Dacă va fi, de pildă, un ghepard?

— Sau o hienă, schelălăi Mușchi.

Frunză-Înstelată îi aruncă o privire blândă, dar pătrunzătoare:

— Marele Spirit alege întotdeauna cu înțelepciune.

— Asta este foarte bine, interveni și Cărăbuș, dar trebuie să spun că fiecare animal are prejudecățile sale și...

După ce discuția începu să alunece spre meritele diferiților potențiali Mari Părinți, Ghimpe încetă să o mai asculte. Agrișă Frunză-Înaltă stătea lângă tatăl ei, Spin, și până atunci nu spusese nimic. Ea îi asculta doar pe vorbitori cu o expresie de vagă preocupare, dar părea de fapt tristă și rănită. *Și eu știu și de ce este astfel*, își spuse Ghimpe cu o strângere de inimă provocată de un sentiment de vinovăție.

Se simțea groaznic pentru că, în seara precedentă, îi rănise atât de grav sentimentele lui Agrișă. Ah, dacă ea ar fi știut măcar de ce procedase așa! Când Ghimpe îi spusese că ar trebui să înceteze să se mai vadă, nu o făcuse fiindcă își dorea într-adevăr asta. *Am făcut-o ca să te protejez, Agrișă*.

Însă pentru a face asta, pentru a o ajuta să fie în siguranță, Ghimpe trebuise să pretindă că motivul era rangurile lor diferite. Îi spusese că nu mai pot sfida regulile cetii, că trebuie să respecte legile și tradițiile care susțineau că babuinii din neamul Frunzelor-Înalte nu trebuie să se împerecheze niciodată cu cei din stirpea Frunzelor-Mijlocii.

Probabil că Agrișă îl disprețuia acum fiindcă el spusese toate aceste lucruri, însă Ghimpe era pe deplin conștient de ce putea face Spin. Dacă acesta ar fi descoperit că fiica lui avea o legătură cu singurul babuin care îi cunoștea secretele sau dacă Ghimpe lăsa să-i scape, din greșeală, o parte din adevăr, atunci Agrișă ar fi fost într-o primejdie de moarte. Spin își iubea, cu siguranță, fiica, dar și mai mult se iubea pe sine.

— Ghimpe, șopti Nămol, ce s-a întâmplat între voi doi? Agrișă nu ți-a mai vorbit deloc de când te-ai întors.

— Nu-i nimic, scutură Ghimpe din cap, furios că fusese surprins privind-o atât de insistent pe Agrișă.

— E vina mea, nu-i așa? întrebă mormăind Nămol, frecându-și creștetul. V-ați certat din pricina mea. Acum ai fi fost o Frunză-Înaltă dacă nu te-aș fi înfrânt în duelul Celor Trei Încercări.

— Nu! îl repezi Ghimpe, pe un ton ferm. Zău, Nămol, nu e vorba de asta.

— Fiindcă mă simt prost și...

— Ha! Nu trebuie să te simți prost! se auzi o voce întrerupând spusele lui Nămol, spre ușurarea lui Ghimpe.

Acesta se întoarse și îl zări pe Iarbă Frunză-Înaltă. Înaltul babuin mesteca un fir de iarbă, ca de obicei, și-l scruta pe Nămol cu o expresie în care se citeau în egală măsură disprețul și amuzamentul. Pe figura prietenului său, slăbănogul Muscă, era afișat un rânjel crud, care-i dezvelea dinții. Împreună cu Ghimpe, amândoi făcuseră parte din suita lui Spin pe când acesta era doar Spin Frunză-Înaltă, membru al Consiliului.

— Da, nu te simți prost, Nămol, mârâi Muscă. Nu tu l-ai învins pe Ghimpe – el a trântit disputa, ca să te lase să câștigi.

— A fost atât de evident, rânji Iarbă.

— Nu vorbi rahaturi de hienă! ripostă Ghimpe, aruncând o privire rapidă spre figura șocată a lui Nămol. Nămol, nu-i asculta. Ai câștigat în luptă dreaptă.

— Hm... Un subiect cam spinos², nu-i așa? chicoti Muscă.

² În original, joc de cuvinte în limba engleză, între „thorny“ (spinos) și numele babuinului „Thorn“ (Spin).

Iarbă mormăi scurt, izbindu-l cu palma peste picior. Ghimpe îi privi pe amândoi. Adevărul este că nu mințeau. Chiar cedase cu bună știință în duelul cu Nămol. Dacă acesta ar fi pierdut disputa pentru cea de-a treia Încercare, ar fi rămas toată viața o Rădăcină Adâncă – și asta ar fi implicat o existență mizerabilă, în care să curețe tabăra cetei și să primească ordine de la toți membrii ei.

Dar Nămol nu trebuia să afle niciodată asta.

— Dispăreți de aici, răscolitori în balebă de antilopă! mârâi el furios către cei doi, care rânjeau cu dispreț.

— Și cine o să ne facă să dispărem, voi cumv... auu!

Iarbă își duse laba la cap și se dădu înapoi, clătinându-se. Un fruct necopt de mango îl lovise direct în frunte.

Pentru o clipă, Ghimpe rămase cu gura căscată. Apoi un alt fruct vâjâi prin aer; brusc, crângul se umplu de proiectile zburătoare, care se izbeau la întâmplare de babuini și de copaci.

Ghimpe sări în picioare, alături de ceilalți. Misterioșii atacatori nu se vedeau pe nicăieri, dar crengile se mișcau, trozneau și pocneau. Ghimpe se trase înapoi și începu să mârâie amenințător.

— Simt miros de maimuță! țipă Nămol.

Babuinii izbucniră în urlete furioase.

— Maimuțe! repetă ca un ecou Mango.

— Acolo! zbieră Ghimpe. În tufișuri!

Colț mârâi și el, cuprins de mânie:

— Ticăloasele alea mici... Sunt o bandă întregă acolo!

Maimuțele o rupseră la goană, țipând și scrâșnind. Aruncau cu proiectile cafeniu-verzui și aveau fețele negricioase, înconjurată de smocuri de blană albă – Ghimpe le recunoscă pe dată.

— Sunt aceeași ceată de verveți³ care ne-a atacat și mai înainte! strigă el.

Spin coborî de pe Piatra Coroanei înfuriat:

— Nu le lăsați să scape! scrâșni el. Frunzele-Înalte... ba nu, haideți cu toții... *după ele!*

³ Specie de maimuță (*Chlorocebus pygerythrus*) de mici dimensiuni, cu blană cenușie și față neagră, originară din sudul Africii. (N. tr.)

CAPITOLUL 2

Ghimpe porni în goană după maimuțe, Nămol ținându-se cu dificultate după el. Ramurile se mișcau în toate direcțiile și ploaia se scutura în șuvoaie de pe frunze, pe când întreaga ceată îi urmărea pe intruși; fiecare babuin se supusese poruncii lui Spin, cu excepția celor foarte bătrâni și a mamelor cu pui la sân. Din luminiș, bătrânul Cărăbuș Frunză-Înaltă răcnea răgușit, încurajându-i:

— Dați-le o lecție, oșteni ai Cetei Pădurii Luminoase!

Spin deschidea drumul, sărind sprinten prin frunziș. În timp ce alerga, striga fără oprire porunci:

— Iarbă, înconjurați-i prin stânga! Colț, voi luați-o prin dreapta, cu clanul Frunzelor-Mijlocii. O să le prindem pe aceste afurisite de maimuțe ca într-un clește!

Babuinii i se supuseră, două grupuri desprinzându-se pentru a-i urma pe Iarbă și pe Colț. Ghimpe nu își schimbă direcția; el continuă să-l urmeze pe Spin, cu grosul corpului

de asalt. Agrișă stătea alături de tatăl ei și acesta nu voia s-o scape din ochi.

Ea trecu peste un trunchi pe jumătate prăbușit și sări pe pământ. Chiar când ateriză, privi peste umăr, direct către Ghimpe. Acestuia i se opri răsuflarea în gâtlej.

Agrișă nu părea ostilă sau plină de resentimente. Tot ce a putut vedea el în privirea ei întunecată a fost ușurarea că Ghimpe era încă în spatele ei, încă nevătămat. El își simțea inima zbatându-i-se în piept.

Dar nu era timp să se oprească. Zgomotul făcut de maimuțe părea tot mai îndepărtat acum; prin negura cenușie a ploii putea vedea, când și când, câte o coadă sau o mică umbră sărind, dar babuinii nu reușeau să le prindă din urmă pe agresoare.

În timp ce alerga, Ghimpe scruta pădurea cu privirea. Poate că era doar imaginația lui, dar acum avea impresia că erau mai puține maimuțe. Acestea se risipiseră, își dădu el seama, țâșnind ca niște săgeți, în unghiuri imposibile, năvălind prin copaci și răspândindu-se către bolta pădurii. Foarte sus și foarte departe putea vedea cum ramurile se scutură sălbatic, făcând frunzele să cadă la pământ. *Maimuțele se împrăstie*, își spuse el. *Le pierdem.*

Urmărirea îi duse pe babuini afară din pădure, pe întinderile largi ale savanei. Acum, când erau lipsiți de adăpostul frunzelor, simțeau ploaia biciuindu-i mai nemiloasă ca niciodată; labele lor grele aruncau în jur jerbe de noroi la contactul cu pământul. Maimuțele nu se mai zăreau pe nicăieri și în cele din urmă Spin alunecă, oprindu-se într-un evantai de apă.

— Opriți-vă! lătră el.

Restul cetei tropoti, oprindu-se din goană, iar pâlcurile conduse de Iarbă și de Colț se grăbiră să li se alătore. Spin se ridică pe labele din spate și amușină aerul cu nările lărgite și botul deschis, dezvelindu-i colții.

— Am pierdut mirosul! pufni el, scuipând furios.

Îndată babuinii începură să miroasă pământul, alergând încoace și încolo. Dar nu era de niciun folos; orice dâră de miros ar fi lăsat maimuțele, ploaia torențială îl îndepărtase deja. Așa că, după tot efortul lor, babuinii nu se aleseră decât cu șiroaiele de ploaie care li se scurgeau pe față. Ghimpe strănută, eliminând apa din nas.

— E în ordine, lăsați-o baltă!

Spin îi chemă înapoi, strâmbând din bot plin de dezgust.

— O să le prindem altă dată pe acele maimuțe și o să le arătăm noi cine sunt adevărații stăpâni ai Copacilor Înalți. Acum, înapoi în luminiș.

Călătoria de întoarcere se dovedi mult mai dificilă. Blana fiecărui babuin era murată de apă și murdară de noroi, iar labele lor obosite alunecau și derapau pe terenul înșelător. Deasupra bubuiau tunete, iar fulgere lungi se întindeau până la pământ; pârâiașe de apă străbăteau iarba.

— Cred că Marele Spirit este furios, murmură Nămol, scuturându-și clisa roșiatică de pe o labă. Din cauza celor întâmplate cu Marea Mamă.

Ghimpe tresări, ca străbătut de un fior. Pe când privea cerul, simți o labă atingându-l pe umăr. Se răsuci, surprins.

— Agrișă, murmură el cu glas răgușit.

— Ghimpe.

Ochii ei mari și cafenii îl priveau cu atenție și îngrijorare.

— Crezi că te descurci în haosul ăsta, Ghimpe?

— Scuzați-mă, se bălbâi Nămol. O să merg împreună cu Iarbă și o să verific dacă... hm... vreau să verific ceva.

Și se îndepărtă cât putu de repede pe terenul mocirlos.

Ghimpe îl privi cu inima îndurerată. *Cred că mi-aș fi dorit să rămână aici.*

Nu știa ce să-i spună lui Agrișă. Oare va fi nevoit să readucă în discuție toată povestea, inclusiv teribila lui decizie din seara precedentă? Dar speranța îi năvăli, de asemenea, în suflet: nu se putea abține să-și dorească s-o audă pe Agrișă spunându-i: *Încă vreau să fiu cu tine, Ghimpe.*

— Ce nu e în regulă, Ghimpe?

Vocea lui Agrișă era blândă, ca întotdeauna.

— Toată ziua mi s-a părut că ești preocupat. Am remarcat la întâlnire că te frământă ceva.

— Eu... zise Ghimpe, după care începu să-și lingă labele. Sunt doar... șocat în privința Marii Mame. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg.

— Nu cred că e vorba de asta, îl contrazise Agrișă scuturând din cap. Altceva te frământă, nu-i așa?

Preț de o clipă, o singură clipă groaznică, Ghimpe se temu că îi poate citi gândurile. Nu. *Ea nu trebuie să afle nimic despre Spîn!*

— Agrișă, Ținuturile Neînfricaților sunt cuprinse de haos și nimic nu mai este sigur. Firește că toți sunt uluiți. Sunt doar supărat, asta-i tot.

— Știu că asta nu-i adevărat, Ghimpe, oftă Agrișă.

Stătea atât de aproape încât, dacă și-ar fi întins laba, ar fi putut-o îmbrățișa.

— Ascultă, Ghimpe, nu trebuie să-ți faci griji. O să fie totul în regulă, nu vezi? Tatăl meu a preluat acum conducerea. Știi cât de înțelept și de abil este. O să aibă grijă de noi.